

*Tod, June, Hana
ve özellikle de Noa için. -D. A.
Oliver için. -P. D.*

1

Evvel zaman içinde, İngiltere'nin kuzeyindeki bir kentte, Paul adında çok yalnız bir çocuk yaşıyordu. Paul, yerin altında, büyük bir apartmanın dibindeki bodrum katında oturuyordu. Onun tepesinde, kat üstünde kat üstünde kat, aile üstünde aile vardı.

Bu da dünyayı çok ağır, gökyüzünü çok uzakmış gibi hissettiriyordu.

Günlerden bir gün, Paul okula gitmedi. Başının ve karnının ağrıdığını söyledi. Ya mikrop kapıldığı, ya grip olduğu ya da ateşi çıktığı için kendini iyi hissetmediğini iddia etti. Ama o da, annesi ve babası da aslında ciddi bir şeyi olmadığını bili-

yorlardı. O okuldan, okul da ondan hoşlanmıyordu sanki. Paul, annesiyle babasının bunu anlادıkları ve o günkü gibi ender zamanlarda evde kalmasına izin verdikleri için memnundu.

Paul o gününü nasıl geçireceğini düşünmeye başladı. Babasının işe gitmek üzere hazırlandığını, annesinin duşta şarkı söylediğini duydu. Boş gözlerle bodrum katının duvarlarına baktı. Ne yapacağına ilişkin hiçbir fikrinin olmadığını fark etti; üstelik büyük bir şaşkınlık içinde, canının çok sıkıldığını da hissetti.

Eyvah, dedi içinden. *Ne yapacağım ben şimdi?*

Hayret ki, yanıtı hemen buluverdi.

“Gidip gökyüzüne dokunacağım,” dedi.

Bu çok tuhaftı, çünkü hiç kimsenin aklına onun maceracı biri olabileceği gelmezdi, hele Paul’ün aklına hiç.

Kendini bodrum katından dışarı attı ve apartman kapısından içeri girip yukarıya tırmanmaya koyuldu.

Merdivenler dikti. Biri bitiyor, biri başlıyordu. Arada şöyle tabelalar vardı:

1. KAT

2. KAT

3. KAT

4. KAT

5. KAT

6. KAT

Paul basamakları çıkarken, adımlarının sesi duvarlarda yankılanıyordu. Dairelerdeki ailelerin konuşmalarını duyuyordu. Burnuna sosis kokusu geldi, dudaklarını yaladı. Lezzetli sosislerin tadını damagında hissederek gibi oldu.

9. Kat’ta, önünde KROŞÇU yazan atlet giymiş, sortlu, spor ayakkabılı bir genç, merdivenlerden aşağıya sıçraya sıçraya iniyordu. Durup Paul’e baktı ve bileğindeki kronometrenin düğmesine bastı.

“Günaydın, delikanlı!” dedi genç.

Paul önüne baktı. Yabancılarla konuşmakta zorlanırdı.

“Nereye gidiyorsun böyle?” dedi genç.

Paul sesini çıkarmadı.

“Hadi ama,” dedi genç. “Bütün gün bekleyecek halim yok. Daha *jogging*, koşu ve kısa mesafe koşusu var sırada.”

“Tepeye çıkıyorum,” diye mırıldandı Paul.

“Ne dedin?” dedi genç. Durduğu yerde *jogging*’e devam ediyor, omuzlarını sallıyor, dizlerini yukarı çekiyordu.

“Gökyüzüne dokunmaya, en tepeye gidiyorum,” dedi Paul, biraz daha yüksek sesle.

“Harika!” dedi genç. “Benim adım Harry! Ya seninki?”

“Paul,” dedi Paul.

“Harika! Tabii asansöre de binebilirdin, biliyorsun,” dedi Harry. “Herkesin yaptığı gibi.”

Paul ona şöyle bir baktı. Bir asansör olabileceği aklına gelmemiştir.

“Ama sen herkesten farklısın, değil mi?” dedi Harry. “Asla asansöre binmezsin, değil mi? Sen de, tıpkı benim gibi bir krosçusun.” *Jogging* hızını artırdıkça artırdı; dirsekleriyle dizleri neredeyse görünmez olurcasına havayı dövüyor, saçları çılgınca uçuyordu. “Formda kalmak istiyorsun. Öyle değil mi, Paul?”

Paul, Harry’ye baktı. Kendini, ayağında koşucu ayakkabıları, üstünde KROŞÇU yazılı bir atlet ve bileğinde bir kronometreyle, dizleri görünmez olana değin, durduğu yerde *jogging* yaparken hayal etmeye çalıştı.